

ult teisi seal külla ja liina ulitsate raddal litu-
mas, ruttu ja ruttu, ei tea isegi mis pärrast. Küsi-
sid, mis muttufessed need küll peaks siis seal ollema,
nõnda süddiste sappeldawad nemmad seal all, sureliffed ja
sureliffed weel pealegi, otse kui olleks se kõik mailm just üks seal
nende pärrast? Need on need muttufessed, mis kutsutakse
— — — ei, need ei olle muttufessed, need on innimeffed.
O wata, sõbber, ni suruke ta ongi, se innimenne, seal
kõige omma wäe ja wõimu, omma surusse ja pragga-
missoga, kui tedda sealt üllewalt wadatakse. Ni weike ja
wäeti, ja siiski jällle ni ütlematta suur, sedda kõiki wa-
data, mõttelda ja mõista, mis se ilm immeteggusid enda
sees kaïnab, sest tähtetega ehitetud taewast kuini se kõige
alwema ja maddalamma põrmukesseni mahha. Ja o mis
suur on ta, selle tundmisse sees ka weel sedda Waimu en-
nast leida ning armaštata, kes sedda kõiki on rajanud
ja ehitanud! O — se innimenne polle mitte se maofe,
se muddane pattu kott, kelleks tedda mõnni waene
kiffendab. Niina innimeffele tarkust ja arri temma
süddant, näita temmale, mis on puhtus, mis õigus,
mis Jummal ja liggemisse arm, walgušta ta waimu,
et lähheb tall kõik pahha ta meles irmsaks ja jälledeks,
kõik kurjus, kui on: walle, tiggendus, wõera ašja püidmisse
immu, kaddedus ja ahnus, ašna tallle õppust ja
äid kombeid, siis saab ta üks Ingel, üks Jummal siin
ma peal ollema. Siis lahtub temmast ka kõik, mis tedda
dünnetuks wõiks teha. Sest rummalus ja tuhmus on üks,
päänis se willetsusse emma. Ehl nüid küll siis se
mäggi, mis ma ešne sullle nimmetassin, se on se Dolagiri
mäggi, se kõige surem ja kõrgem siin ma peal on, nõnda

et temma allusus mittu sadda ja sadda weršta ümbrust
kaïnab, ja emma latw jo ašmugi ülle pilwede ullatab,
siis polle ta õnnetegi se kõige omma kõrgusse ja laiusse-
ga se ma enda wastu kogguniste sureliffem egga torre-
dam, kui üks liwa terra ühhe eakesse one wastu. Se en-
ta kaub ta wastu opis ärra; ni suur on se ma isse, ja
ni weike temma wastu se suur ilmatu Dolagiri ehl Da-
walagiri mäggi. Kui sa nüid weel se laggeda wälja ehl
merre peal seisab, kos sa kõige ešite seisid, ehl seal mäe
otsas, ehl ka weel mõjalgi muul kohhal, üks tõssine immu ja
tahtminne süddames, Jummalat lodud ašjade peale mõt-
telda ja neid nähha ja tunda sada, ja sa siis kånab omma
näggu siina pole, kos se pääw ommas säedusses kõige kõr-
gemal taewa all paistab, kui lünat walmistab ja rahwas
lõunalle tükkima aštab, mis järrele ka siis kõik tuini kelliad
sädetakse, sest just sell silma pilgul, kui pääw siina kohta
on sanud, kost ta kõige kõrgemalt allta wadata röid, just
sell silma pilgul on all ma peal kell 12; ma ütlen
kui sa omma näggu siina pole pörad, siis sab sull
kohhe jonelt se lõuna ehl keskpäwa kaar ees (Süden).
Mis se on? se on üks mõttete sees tehtud tipp taewa piri
peal, just sell kohhal all, kos pääw üllewal seisab.
So selja tagga siis, otsekohhe se lõuna wastu, seisab
se põhja ehl keskõ kaar (Norden), kost se külm tul-
leb ja need kurred ja luiged ja anned ärra lendawad lõuna
pole, kui kääk on, et minnet tulleb, ja talw aštab tullema.
Agga Jummal oidku igga ühte, sedda teed ette wõttmast,
kui ta temmast ühtegi ei tea; ta saab siis wišt seal otša
selle te peal seal wõeral maal. Parremalle kääle jäeb sull siis
se läne ehl õhtu kaar (Westen), kos se päike allta lähheb